

prima instanță: A. Catană
instanța de apel: N. Cernat, A. Pahopol, L. Bulgac

dosarul nr. 3ra-173/17

Î N C H E I E R E

10 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat, Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Miron Vitalie împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Afacerilor Interne privind încasarea restanței la indemnizația unică de concediere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016, prin care s-a respins apelul declarat de Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 27 mai 2016,

c o n s t a t ă :

La 05 ianuarie 2016, Miron Vitalie s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva IGP și MAI cu privire la încasarea solidară a restanțelor la indemnizația unică de concediere în mărime de 14 093, 32 lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, prin ordinul nr. 96 ef din 19 mai 2014, a fost încetat raportul de serviciu a lui Miron Vitalie, locotenent-colonel de poliție. La concediere reclamantului i-a fost calculată indemnizația unică de concediere în mărime de 96 409, 60 lei, care urmau a fi achitați în luna mai 2014, dar din motive neimputabile reclamantului nu a fost achitată la timp. În urma modificărilor operate în legislație la 01 mai 2015, indemnizația a fost recalculată din suma dispusă spre achitare 96 409, 60 lei, reținându-se un impozit în mărime de 14 093, 32 lei.

Menționează reclamantul că, ilegal a fost calculat și reținut impozitul pe venit din suma cuvenită reclamantului cu titlu de indemnizație unică de concediere, astfel

fiind încălcat principiul neretroactivității legii, or, dreptul de a beneficia de plata indemnizației unice de concediere nesupusă impozitării a apărut până la operarea modificărilor în legislație, adică până la 01 mai 2015.

Opinează reclamantul că, încercările de a soluționa litigiul pe cale amiabilă nu s-a soldat cu succes, cererea adresată la data de 02 noiembrie 2015 IGP al MAI și MAI a fost respinsă.

Solicită reclamantul, încasarea solidară din contul pârâților în beneficiul lui Miron Vitalie a restanțelor la indemnizația unică de concediere în mărime de 14 093, 32 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 27 mai 2016 s-a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de Miron Vitalie împotriva IGP al MAI și MAI.

S-a încasat de la IGP al MAI în beneficiul lui Miron Vitalie suma de 16 647 lei cu titlu de impozit reținut din indemnizația unică de concediere în mărime de 14 093, 32 lei, cheltuieli poștale în mărime de 53, 75 lei, onorariul avocatului în mărime de 2 500 lei.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 30 mai 2016 IGP a declarat apel nemotivat (f.d. 84) și la 03 octombrie 2016 apel motivat (f.d. 90-94), prin care a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 27 mai 2016 și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016 s-a respins apelul declarat de IGP și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 27 mai 2016.

La 29 decembrie 2016, IGP a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016 și hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 27 mai 2016, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie respinsă acțiunea înaintată de către Miron Vitalie.

În motivarea cererii de recurs a invocat că, hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel sunt pronunțate cu aplicarea eronată a normelor de drept material, pasibil de casat, cu pronunțarea unei noi decizii.

Opinează recurentul că, atât prima instanță cât și instanța de apel a încălcat prevederile art. 432 alin. (2) lit. a) și b) CPC (nu a aplicat legea care trebuie să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată). La speță nu au fost luate în considerație și probele invocate de către recurent.

Menționează că, IGP a comunicat instanței de fond și de apel, însă acestea nu s-au expus în acest sens, precum că, angajatorul în speța dată este MAI și nu IGP al MAI, fapt confirmat prin ordinul 89 ef, prin care anume către MAI au fost îndreptate raporturile de serviciu ale lui Miron Vitalie.

Afirmă că, prin recomandarea Curții Supreme de Justiție nr. 80 din 21 octombrie 2015 privind subiectul responsabil de achitarea sumelor bănești izvorâte din litigiile intentate de angajații MAI și subdiviziunile acestuia se menționează faptul că, odată cu adoptarea Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului a fost instituit IGP al MAI, ca unitate centrală de administrare și control al Poliției, cu statut de persoană juridică și cu competență pe tot teritoriul RM, aflat în subordinea managerială a MAI, se specifică faptul că, MAI și IGP reprezintă două entități juridice distincte care se bucură de autoadministrare financiară și că, instanțele judecătorești la soluționarea pricinilor de acest gen urmează să pornească de la premisa autonomie financiară a MAI și IGP, precum și de la existența raporturilor juridice a salariatului cu una din instituțiile nominalizate.

Mai indică reclamantul că, IGP al MAI are calitate de angajator ca și MAI, însă nu este persoana juridică cu care au fost create și, respectiv, încetate raporturile de serviciu în privința lui Miron Vitalie, acest fapt fiind confirmat prin actul de întrerupere a raporturilor de serviciu, unde este indicată funcția, care nu este prevăzută în statele de personal ale Poliției.

Mai mult, instanțele de judecată eronat au aplicat prevederile art. 143 alin. (1) lit. a) al CM invocând că, IGP avea obligația de a achita indemnizația stabilită lui Miron Vitalie la data eliberării din serviciu, or, în cazul dat indemnizația dată urma a fi achitată de MAI, instituție cu care Miron Vitalie a încetat serviciul în Poliție și contractul individual de muncă.

Recurentul consideră că, instanțele de judecată în corespundere cu art. 432 alin. (2) lit. a) CPC nu au aplicat legea care trebuie să fie aplicată, astfel IGP al MAI are calitatea de executor de buget, în timp ce coordonator principal de credite în raport cu Ministerul Finanțelor este MAI, motiv pentru care instanța de fond urma să respingă acțiunea înaintată, dat fiind faptul că, evenimentul s-a produs cu întârziere nu din vina angajatorului IGP al MAI.

În aceste împrejurări, alocarea mijloacelor financiare necesare pentru achitarea indemnizației lui Miron Vitalie nu ține de competența IGP, aprobarea bugetului referindu-se la competența altor autorități. Instanța de apel urma să stabilească că, în acțiunile /inațiunile lui Miron Vitalie nu se regăsesc elementele vicioase, de natură ilicită, motiv pentru care instanța trebuia să stabilească lipsa în speță a faptelor ilicite ale IGP al MAI în raport cu Miron Vitalie, vina pentru neachitarea în termen a indemnizației datorate acestuia ne fiind imputabilă IGP, care doar gestionează bugetul aprobat acestuia de MAI.

Astfel, relevă recurentul că, anume din aceste considerente, pretențiile lui Miron Vitalie privind încasarea sumei de 14 093, 32 lei cu titlu de diferență dintre suma achitată a indemnizației și suma calculată a acesteia, a constituit impozitul

achitat din numele intimatului la bugetul aferent sumei impozabile achitate acestuia, sumă ce se reține la sursa de plată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale. Colegiului consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de către IGP urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Colegiului consideră că, recursul declarat de IGP este declarativ și nu se

încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC. Instanța de recurs reține că, argumentele invocate de IGP în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Colegiul reiterează și faptul că, recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (*a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII*). În același timp, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către IGP, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Inspectoratul General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului

Clevadî Valentina

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari